

Sygn. akt I ACa 954/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2011 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Gibiec
Sędziowie:	SSA Jacek Gołaczyński SSA Ewa Głowacka (spr.)
Protokolant:	Teresa Wróbel - Płatek

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2011 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 4 maja 2011 r. sygn. akt I C 1184/09

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II o tyle, że w okresie od 1 kwietnia 2011 roku do 30 czerwca 2011 roku zasądza rentę po 4.827 zł (cztery tysiące osiemset dwadzieścia siedem), a od 1 lipca 2011 roku po 6.982 zł (sześć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt dwa) miesięcznie, oddalając dalej idące powództwo;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od (...) SA w W. na rzecz powódki J. J. 89.018,40 zł z ustawowymi odsetkami od 82.722 zł od dnia 1.10.2009r. i od 6.296,40 zł od dnia 2.11.2009r. oraz rentę po 4.827 zł od 1.10.2009r. i w kwocie po 6.982 zł od dnia 1.04.2011r. oddalając dalej idące powództwo.

Powódka domagała się tytułem wyrównania renty za okres od listopada 2006r. do marca 2009 r. po 1.920 zł miesięcznie oraz za okres od kwietnia 2009r. do września 2009r. po 4.827 zł miesięcznie – łącznie 84.642 zł, a także odsetek za opóźnienie w łącznej wysokości 6.159 zł oraz renty na przyszłość od 1.10.2009r. po 6.982zł.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, że wypłaca powódce rentę, której wysokość odpowiada zwiększonym potrzebom.

Pismem z dnia 2.04.2011r. powódka zmieniła żądanie w ten sposób, że za okres od 1.10.2009r. do 31.03.2011r. domagała się renty po 4.827 zł, jako różnicy pomiędzy należną (6.982zł), a rzeczywiście wypłacaną (2.155 zł), a do 1.04.2011r. po 6.982zł.

Między stronami nie jest sporne, że do marca 2009r. strona pozwana wypłacała powódce rentę z tytułu zwiększonych potrzeb obejmującą wyłącznie koszty leczenia i rehabilitacji. Świadczeniem nie były objęte wydatki z tytułu opieki, które -według powódki- za okres objęty żądaniem- wynosiły po 1.920 zł miesięcznie. Od 1.04.2009r. ubezpieczyciel obniżył wypłacane świadczenie rentowe z kwoty po 4.530 zł do 2.155 zł uznając, iż powódka wymaga rehabilitacji jedynie w wymiarze 3 godzin tygodniowo.

W ocenie powódki należna renta z tytułu zwiększonych potrzeb od listopada 2006r. winna wynosić po 6.982zł miesięcznie, na którą składa się koszt opieki - 1.920 zł, rehabilitacji 4.842 zł, koszt zakupu leków -70 zł, środków pielęgnacyjnych -50 zł i wizyt lekarskich -100 zł.

Sąd powołując się na dowód z opinii biegłych uznał roszczenie za uzasadnione.

Powództwo zostało oddalone częściowo co do wysokości żądanych odsetek.

Apelację od wyroku wniosła strona pozwana domagając się zmiany wyroku w punkcie I poprzez oddalenie powództwa w części zasądzonej rentę od 1.04.2011r. ponad 4.827 zł oraz obniżenie zasądzonej renty za okres od marca 2010r. do marca 2011r. o kwotę 2.421 zł, zarzucając naruszenie art. 444 § 2 kc przez przyjęcie, że od 1.04.2011r. powódce należna jest renta w zasądzonej wysokości 6.982 zł, podczas gdy w tym czasie strona pozwana świadczyła na rzecz powódki po 2.155 zł miesięcznie oraz, że w okresie od marca 2010 do marca 2011r. jest ona należna w uznanej wysokości, podczas gdy Sąd, z naruszeniem art. 233 kpc, pominął zeznania św. S. J., który przyznał że od roku ponosi koszty rehabilitacji jedynie w połowie.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji.

Na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym powódka przyznała, że za II kwartał 2011r. otrzymała od ubezpieczyciela rentę po 2.155 zł miesięcznie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest częściowo uzasadniona.

Powódka w pozwie domagała się zasądzenia renty od dnia wytoczenia powództwa po 6.982 zł. W toku procesu ograniczyła żądanie z tego tytułu do kwoty 4.827 zł za okres od 1.10.2009r. do 31.03.2011r. cofając powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, co do wypłacanego w tym czasie przez stronę pozwaną świadczenia rentowego.

Na skutek dokonanej zmiany żądania, Sąd uwzględniając powództwo od dnia 1.10.2009r. zasądził rentę w dwóch wielkościach 4.827 zł i 6982 zł, przy niezmienionym stanie faktycznym i wypłacanej przez ubezpieczyciela stale i na bieżąco rencie po 2.155 zł.

Z brzmienia wyroku w punkcie II wynika, że za okres od 1.10.2009r. do 31.03.2011r. zobowiązanie pozwanej z tytułu renty wynosi po 4.827 zł, a od 1.04.2011r. ulega zwiększeniu do kwoty po 6.982 zł pomimo, że powódka za okres sporny domagała się renty w jednej wysokości.

Takie rozstrzygnięcie jest wynikiem niekonsekwencji powódki. Jeżeli uznawała, że od dnia wniesienia pozwu renta winna być zasądzona w kwocie stanowiącej różnicę pomiędzy wypłacaną, a należną, to winna ograniczyć żądanie również za okres od 1.04.2011r. skoro przed wydaniem wyroku otrzymała od ubezpieczyciela świadczenie za II kwartał

2011r. po 2.155 zł miesięcznie. Brak ograniczenia żądania spowodował, że na bieżąco renta została zasądzona w dwóch różnych wielkościach, co wskazywać by mogło na jej podwyższenie z 4.827 zł do 6.982 zł od 1.04.2011r., podczas gdy w ocenie powódki za cały sporny okres winna wynosić po 6.982 zł.

Wobec przyznania przez powódkę, iż za okres od 1.04.2011r. do 30.06.2011r. otrzymała od strony pozwanej po 2.155 zł miesięcznie, wyrok w punkcie II za wyżej opisany czas podlega korekcie, poprzez zasądzenie renty w wielkości stanowiącej różnicę pomiędzy należną, a wypłaconą.

W tej części apelacja jest zatem uzasadniona, przez co wyrok z mocy art. 386 § 1 kpc podlega zmianie.

Za nieuzasadniony natomiast uznać należy zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc oraz art. 444 § 2 kc poprzez przyjęcie, że powódce za okres od marca 2010r. do marca 2011r. należna jest renta w zasądzonej wysokości, skoro z zeznań św. S. J. wynika, że za rehabilitację płacił jedynie połowę należności. Świadczenie strony pozwanej winno zostać obniżone o kwotę 2.421 zł przez co obejmowałyby rzeczywiście poniesione koszty rehabilitacji.

Ten zarzut uznać należy za nieuzasadniony.

Ma rację strona pozwana, że szkoda wyrównywana w formie renty, musi mieć walor realny.

Realność szkody, w postaci zwiększonych potrzeb, wyraża się w tym, że jej przyznania nie uzasadnia sama utrata zdrowia i ewentualność poniesienia wydatków, ale rzeczywiste zwiększenie potrzeb powstałe w następstwie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Jeżeli podstawę zasądzenia na rzecz poszkodowanego renty stanowi zwiększenie potrzeb wyrażających się w powtarzających się stałych wydatkach, wystarczające jest wykazanie przez poszkodowanego istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego. Oparte na tej podstawie roszczenie nie ma charakteru roszczenia regresowego w stosunku do zobowiązanego do naprawienia szkody. Poszkodowany może bowiem nie dysponować odpowiednimi środkami finansowymi na dokonanie wydatków, które jednak są konieczne (wyrok SN z dnia 22.06.2005r. III CK 392/04). Prawo do renty z tytułu zwiększonych potrzeb, nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty leczenia czy rehabilitacji.

Nie ma wątpliwości, i pozwana tego nie kwestionuje, że w spornym okresie 12 miesięcy, powódka wymagała rehabilitacji i że ta była świadczona. Kwestia rozliczeń pomiędzy poszkodowaną, a rehabilitantem nie ma wpływu na rozmiar renty z tej tylko przyczyny, że powódka w przeszłości nie miała wystarczających środków na opłacenie świadczonych usług. Żaden dowód nie potwierdza, że rehabilitant zrzekł się należnego wynagrodzenia.

Z tych przyczyn apelacja, o ile kwestionuje prawidłowość orzeczenia o wysokości renty za okres od marca 2010r. do marca 2011r., jako pozbawiona podstaw z mocy art. 385 kpc podlega oddaleniu.

Wobec uwzględnienia apelacji w nieznaczej części, z mocy art. 100 zd. 2 kpc strona pozwana ponosi koszty postępowania apelacyjnego.